

פרוטוקול מס' 1001
מישיבת ועדת החינוך והתרבות
מיום ב', ט"ז בטבת תשל"ב - 3.1.1972, שעה 11.00

נכחו:

חברי הוועדה:

א. רימלט - היו"ר
ב. אליעד
מ. ורטמן
ז. הרמן
א. כץ
ד. קורן

מוזמנים:

ש. אלמוג - המנהל הכללי של רשות השידור
א. בן-עמרם - מנהל המה' הכלכלית, רשות השידור
מר בן-דב - מנהל רשות שירותי הרווחה לימאים

מזכירת הוועדה: ט"מ ש. כרם

רשמה: ע. הירשפלד

סדר היום: שידורים לימאים בלב ים - הצעה לסדר היום של
תנר הכנסת מ. ורטמן.

היו"ר א. דילמן:
אני פותח את הישיבה.

על סדר היום עומדת הצעתו של חבר הכנסת ורטמן בענין שידורים לימאים בלב ים. אנקש את מר ורטמן לפרט את הצעתו בנושא.

מ. ורטמן:
לא אחזור על מה שנאמר בענין זה במליאה, ואתיחס רק לשתי בקורות.

במחקר שערכתי ליום 28.2.1971, בצי הסוחר ישנם 2,077 ימאים ישראלים, וזוטרף להם כ-1,400 ימאים זרים. מדינת ישראל והמשרדים השונים מקדישים מאמצים רבים כדי לגייס צוער ישראלי לצי הסוחר. בנושא זה עוסקים שלושה משרדים, והם: משרד העבודה, משרד הבטחון - יחד עם משרד העבודה, ומשרד התחבורה. אנו עדים להסברה הנעשית בעל-פה ובכתב ובאמצעות שידורים שונים בדאדו ובטלויזיה. כפי דב מושקע כדי לעניין את הצוער המשתחרר מהצנא, ואת העולים החדשים, להפנות אותם לים ולמלא את התסד בצי הסוחר. ועובדה מדאיגה היא, שבגלל שהאיש כבר בקלט, לא מוקדשים די מאמצים כדי לעניין אותו להישאר.

מנהל שירותי הרווחה ביסה להפעיל מחדש דבר שהיה קיים שנים רבות, - שידורים לימאים בלב ים. שידורים אלה נפסקו, עד כמה שידוע לי, במלחמת ששת הימים, עקב תנאים בטחוניים. במשך הזמן הזה הפעילו שירותי הרווחה בלב-ל-זאת מבשיר לשידור תקציר הדשות פעם ביום, המובא במודס באמצעות תחנת תחוף של משרד התקשורת, אבל החדשות לא תמיד בקלטות.

אולם שידורים אלה אינם מספקים את הימאים. הצעתי מופנית לרשות השידור, מאחר והוא הגוף המסודר. אני יודע שבנושא זה מתלבטים עוד כמה משרדים, ובעיקר המשרד אשר צריך לתת את האמצעים. אני רוצה להפנות את תשומת-לב הוועדה, שרשות השידור משרדת את הפינה לחקלאי, - תוכנית הסמומנת על-ידי משרד החקלאות. רשות השידור משרדת תוכנית לנהג, הנקראת "אוד ידוק", הנעשית בשיתוף עם חברת "סונול". למשרד העבודה יש שידור רציני שנקרא "במקצב יוצר" ושניתן ששה ימים בשבוע, הצי שעה בכל יום. לא כן לגבי ימאים. איבני בא לפסול את שידוריהם של משרדים אחרים, ולא כאן המקום לפסול את היוזמה של משרד התחבורה אשר מארגן בטלויזיה חידושים בנושא הזהירות בדרכים, הכוללים פרסים באלפי ל"י ועוד מישדרי שירות אחרים.

אבל לדעתי, חייבים לדאוג לכך שלפתחת פעם ביום, אם ברבע שעה או עשר דקות, יקויים שידור לימאים. אני יודע שקיים הגדל בין השידורים שהזכרתי לבין אלה שהצעתי, השידורים שהזכרתי משרדים בגל ב', ואילו השידור לימאים חייב להיות בגל הקצר, ושייקלט בכל העולם; בכל-אופן במידת המקומות שהימאים הישראלים נמצאים בהם.

ש. אלמוג:
ברצוני להוסיף לדבריו של חבר הכנסת ורטמן, שאנו עומדים בקשר עם רשות שירותי הרווחה לימאים ביחס לשידורים, מאז סיום מלחמת ששת הימים. בכל פעם אנו מבינים ומשתדלים, ולא איתרע מזלנו ולמרות המאמצים מצדנו, שיצא מזה דבר של קבע. ואסביר את הסיבות.

לרשות שירותי הרווחה לימאים יש ענין בכמה סוגים של שידורים. היה ענין בשידור חדשות יומי, וזה הסתבר כענין יקר מאד, ונמצאה דרך יותר זולה באמצעות שירות "עתי"מ", לתת לימאי את התומר באופן יום-יומי כשירות של קבע. היינו שותפים ביעוץ וכבדיקת הנושא, ויחד הגענו למסקנה שזה צריך לעלות כן וכך; גם הצענו לרשות שירותי הרווחה לחשוב על הדרך הזאת, ואני מניח שהיא תוכיחה את עצמה. היו דברים שתורגים ממסגרת של שירות, והם ענין של הסברה לציבור על עבודת הימאי, על נושא חיי הים, הכשרת הצוער לים, קשר עם הבית, ועוד. היה נושא אחר שביטנו אותו, ולצערנו לא היה לזה המשך, ולא באשמתנו. יש לנו תוכנית שבועית שאנו מבינים בשביל חוץ-לארץ, שנקראת "כאן ישראל", שזכתה להצלחה בהרבה מקומות, ומשרדים אותה בתחנות שונות בעולם, לשומעי עברית. הצענו לרשות שירותי הרווחה לקבל את השידור הזה, אולם לא היה לזה המשך, איבני יודע למה. ביסינו גם לעבוד הצעה של תוכנית. קודם היה מדובר בשידור יומי, אבל מכיוון שזה היה צריך

לעלות ביוקר רב, הסכמנו לתוכנית שבועית מיוחדת לימאים, אשר תשודר מן הארץ. התוכנית בתקלה בבעיות טכניות. מצידנו היא בתקלה בבעיות אחרות, אבל הצלחנו לפתור אותן מתוך רצון לבוא לקראת רשות שירותי הרווחה לימאים, ומתוך הכרה בחשיבות הנושא. המדובר היה בשידור שבועי - 20 דקות.

כמה זה צריך לעלות?

היו"ר א. רימלט:

ש. אלמוג: זה היה צריך לעלות 25,000 ל"י לשנה, לפי התחשיב של שנת 1970. מר בן-עמרם יכול למסור לכת כמה זה צריך לעלות היום. אני חושב שסכום זה צריך לבוא מתקציב המדינה.

יש לגזר כעת ויכוח עם האוצר, ונצטרך מצב לתת-ברור לגבי המשך השידורים בערבית וברוסית. מדובר בהפרש של 10 - 15 מיליון ל"י בראדיו בלבד, ואיננו יודעים מה יהיה גורל השידורים האלה. מסכום האגרה שאנו גובים בראדיו איננו יכולים לממן את כל השידורים ומדינת ישראל מעוניינת בהם. אנו בתקלים בקושי להוסיף דקת שידור אחת, משום שאין לנו אולפנים ותנאים אחרים הדרושים לכך, ואיננו יכולים למצוא את התנאים האלה. חברי כנסת, כאנשי ציבור אשר מזדמנים מידי פעם בפעם לרשות השידור, יכולים לראות באיזה מקום ובאלו תנאים אנו משדרים בראדיו, וזו בתל-אביב והן בירושלים. בתוכנית הרוסית נתקלנו בקושי עצום לתוספת שידור של רבע שעה, בשל שפתו הקטן של האולפן אשר לא יכול להכיל את מספר האנשים שרוצים להעביר דרישות-שלום.

בענין השידורים לימאים, רצינו לעשות זאמצים מיוחדים, אבל הבעיה היא כספית. כאשר בפסקו השידורים במלחמת זשת הימים, נשאר לזכותנו חוב בסך של 25,000 ל"י, ואני חושב שמבחינת מסדר הטוב יש לפרוע תחילה חוב זה.

מהי הכתובת לצורך זה?

היו"ר א. רימלט:

הכתובת היא איגוד הימאים.

ש. אלמוג:

אני רוצה שתבינו גם את מצבנו, שאם אנו רוצים לחדש את השידורים, אנו חייבים לעמוד על התביעה הזאת שהתוב בעד שירותים ישנים יכוסה. אמרנו זאת פעמים אחדות, וכתבנו מכתבים לכל הגורמים שהיו מעורבים בזה, ושמועדים זה היום. אני חושב שהחוב עומד גם כשלא מתדשים את השידורים; קל וחומר כאשר מתדשים אותם.

מר בן-דב: בינינו לבין רשות השידור דמר אלמוג ישנה הבנה, ולא היו בינינו תילוקי-דעות על עאם היווניותו של השירות. מר אלמוג מכיר בצורך זה, וזה בא לידי יטוי בפגישות שקיימנו. אבל לא הגענו לכלל סיכום שהשידורים יתחילו. השידור לימאים שהיה קיים בשנים 1962 - 1967, נעשה מתוך הסכם בין רשות השידור והוועד הפועל של ההסתדרות. תמורת 20,000 ל"י לשנה התקיים שידור מידי שבוע, במשך שעה.

בהתחשב במצב הנוכחי ובצעירים הרבים זמציאים בצי הסוחר הישראלי, אנו סבורים שחשוב לתת לימאים אף יותר זמה שניתן להם בשידורים עד 1967. לכן חתרנו להסכם עם רשות השידור זדבר שידור חדשות יומי. יש הבדל גדול בין שירות כזה שיינתן כל יום שידור דרך "שידורי ישראל", לבין ההסדר שהסכמנו לו מתוך חוסר ברירה, וזה שידור חדשות דרך תחנת החוף, של תמצית שמוססת על-ידי חברת "עתי"פ" ימוגבלת ל-200 מלה בלבד. תחנת החוף איננה מוכנה בשום אופן ללכת לקראתנו ליותר מ-200 מלה.

שוחחתי על כך עם מר אלמוג, ובלית-ברירה ובלתי את זה. יש הגבלה נוספת לשידור הזה, - שהוא מוגבל בשטח. בים תיכון שומעים אותו, אבל לא תמיד. זה תלוי במזג האוויר, בגלים שונים וכו'. נוסף לכך, מוכנים לשדר חדשות אלה רק פעם אחת ביום, בשל חוסר זוח אדם. ישנו עוד קושי, והוא הקשר בין הימאי ומשפחתו. בזמנו אפשר ויה להתקשר באמצעות התחנה בחיפה עם האוביות, במקרה והיה צורך במסירת וודעה דחופה. לאחרונה - וזה כבר מרוב לשנה - שתחנת החוף אינה מורוה

לתת קו לשיחה טלפונית עם אנגיות, ובמיוחד אנגיות שמתרחקות קצת יותר מן היס התיכונן, - שוב פעם בשל חוסר כוח-אדם. ולכן, הקשר בין המשפחה והימאי לקרוב מאד.

רשות שירותי הרווחה לימאים מעוניינת מאד לקרוב את הימאי שמתרחק מהבית בתוקף עבודתו, לקרוב אותו לבית ולארוץ, ושידור זה הוא חירוני ביותר. לפי ההסדר שנעשה בזמנו עם מר אלמוג, בודשנו לשלם עבור שידור של חצי שעה סכום של 39,600 ל"י, ו-69,300 עבור שעת שידור. דצינו שלפחות פעם אחת בשבוע, בשעה המתאימה לדשות השידור, יקבל הימאי תמצית החדשות על הגעשה בארץ בשטח פוליטי, כלכלי, בסחורטי, מקצועי, ולהקצות מקום גם לזרישות-שלום מהבית. אבחנו דצינו לכלול את זה בשעה אחת ולהביא את זה לשידור בשעה הגוחה לדשות השידור, וזה 12 בלילה, שתיא בזהה גם לאנגיות היותר רחוקות. כשלא היתה ברירה לשידור בן שעה, הסכמו לחצי שעה; אבל גם לשידור של חצי שעה לא יכולנו לבוא לידי סיכום, כי לא היה לנו תקציב של 39,600 ל"י, שזה 25% מהתקציב השנתי שלנו.

הגענו לפשרה שבתחיל בשידור של 20 דקות, ואנו געשה מאמץ כדי להשיג את הסכום של 25,000 ל"י בערך. אבל אז נעמדנו בפני קיר חסום, ואיבנו יכולים לפתור את הבעיה.

רשות שירותי הרווחה לימאים התחילה לפעול בתחילת שנת 1970, ועד היום אנו עומדים באותו תקציב, כאשר השירותים גדלים ומתרחבים, וערך הכסף מצטמצם בהרבה. התקציב שלנו מחולק בין שלושה גורמים: שליש הממשלה, שליש חברות הספנות, ושליש איגוד הימאים יחד עם ההסתדרות. היום המצב הוא כזה, שאם הממשלה אינה מגדילה את חלקה בתקציב הרשות, גם יתר השותפים אינם מגדילים את חלקם בתקציב, כך שמבחינה כספית המצב הוא רע. אבל יחד עם זה, השירותים הם מאד חירוניים וחשובים. אחד הדברים שלהם זקוק הימאי, זה לדעת יום-יום, לפחות במשך 8 - 10 דקות, מה מתרחש בארץ, וזה יכול להיות גם חלק מן החדשות הדגילות; ופעם אחת בשבוע לתת סקירה יותר ארוכה ויסודית.

ברצוני להוסיף שבמשך תקופת עבודתי ברשות, למן הקמתה, איבני מכיר סקציה ואיבני מכיר הוג אתר במדינה, שהוא כל-כך מנותק ממה שמתרחש בארץ. לאחרונה הבאנו מרצים לאנגיות, וערכנו כמה מחקרים על רמת הימאים. אנו שולחים לאנגיות גם תומר בכתב של משרד ההסברה ומשרד התיכונן. התומר הקריא לא כל-כך בקלט אצל הימאים, והם מעוניינים ושוואפים יותר לשמוע, ולכן אנו שולחים מרצים לאנגיות.

הבעיה היא למצוא פתרון לשאלה התקציבית, והייתי מבקש לאפשר לנו להתחיל בשידורים. את התקציב נחפש אתה-כך, ואני מקווה שגם נמצא אותו.

הי"ר א. דימלס: בשאלה זו אין הודעות יכולות להתחיל.

ד. קורני: לאיזה סוג מניע שידור שמייעד לימאים, בצורה שאפשר לקלוט אותו?

הי"ר א. דימלס: יש משרד חדש אתר, וזה יכול לבנות לא כל מקום על פני כדור הארץ, אבל הרבה מאד. זה תלוי בגורמים רבים, וזה קצת מסובך. הפקתי ללמוד על כך בתקופת היותי בדואר. על-כל-פנים, זה יכול להגיע לרדיוס די רחב, בעיקר בשעות הלילה.

א. כץ: בגל הקצר משדרים מהדורות חדשות בשפה עברית ובשפות אחרות. מה מונע מהימאים

להקשיב למהדורות הקיימות?

מר בן-דב: אנו קבלנו מרשות השידור את כל הפרטים בדבר השידורים הקיימים, שבהם משדרים את "קול אמריקה" ו"קול ציון לגולה". הפצנו את השידור הזה בין האנגיות כשידור שהימאים יכולים להאזין לו, אבל אין בחדשות אלה מן התוכן ומן העניין שהימאים היו רוצים לשמוע, כי הם מכרזים בהתאם למקום שהם זקלטים. הימאים מאד מתעניינים לדעת, למשל, על משחקי הספורט בשבת, אבל הם גם

רצים לדעת הרבה יותר על הנעשה בשטח הבטחוני, ואילו "קול ציון לגולה" זזתן את זה, מסיבות שלו, בדרך אחרת.

זי"ר א. רימלט:
האם פניתם למשרד התחבורה, או שהסתפקתם
בשיחות בלבד? האם איגוד הימאים פנה
לעניין זה למשרד ממשלתי כדי לקבל עזרה ריעוץ?

מר בן-דב:
פנינו לשר גלילי בעניין זה, ופנינו גם
לשר האוצר, אם הוא יכול לסייע לנו
לפתרון בעיית התקציב. מהשר גלילי לא קבלנו תשובה, למרות שבשלתנו שני
זכתיים לתזכורת. שר האוצר ענה לנו שהוא העביר את הנושר למר ארנון
פני, הממונה על התקציבים. אני מבין ששר גפני ביסה להגיע בעניין זה
להסדר עם מר אלמוג, אבל קבלנו ממנו תשובה מזומסת אשר לא קירבה אותנו
לפתרון הבעייה. התשובה הייתה שתקציב רשות השידור הוא עצמאי, ושהוא
יכול לעזור לפתרון הבעייה.

זי"ר א. רימלט:
אני מבין שהוליקוח התמקד לשידור
חד-שבוע בן 20 דקות.

א. אלמוג:
הסיכום האחרון שהיה בינינו, היה על
שידור שבועי בן 20 דקות.

זי"ר א. רימלט:
כדי להזיז את העגלה, אני חושב שאפשר
לחלק את התקציב - 39,000 ל"י - בין שני
זוסדות, על-מנת לסיים את העניין ולא להכנס לבעיית.

בן-עמרם:
בקשר למשדרים שהזכיר חבר הכנסת ורטמן,
ברצוני לומר שכשמשרד ממשלתי בלשהו
רצה לקיים מישדר שירות, הוא מכסה את ההוצאות של אותו מישדר. מנחית
זרמת, היא לא יכולה לתת. לגוף שפעוניין לשרד לחוג מאד מצומצם, עם
ול החכמה בחשיבות הנושא, - שלא יממן את השידור. היום זה רשות שירותי
ידועה, ומחר יהיה זה גוף אחד. מצבנו התקציבי היום הוא כזה, שיממן
אד שבצורך לצמצם את מסגרת השידורים הרגילה של הרשות.

זי"ר א. רימלט:
מדוע לא פניתם למשרד התחבורה בעניין?

מר בן-דב:
פנינו גם למשרד התחבורה. פנינו לראש
אגף הספנות, רב תובל ירחון כהן, וקבלנו
ושובה בכתב שעלינו להסתדר במסגרת התקציב שאנו מקבלים, שבו משרד התחבורה
זשתף בשליש מהתקציב השנתי.

ד. הרמן:
מאחר ובעיית התקציב כל-כך קשה לפתרון,
ומדובר רק בשידור של תצי שעה לשבוע,
רזה עולה כ-40,000 ל"י, - האם לא כדאי היה לדאוג לכך שהימאים יקבלו
סייפים של השידורים בתוך הארץ? זה יכול להגיע בממוצע, כמו ששולחים
הומר לשידור בטלויזיה. האוניות שלנו במצאות גדוה-כלל במקומות
שהגיעה אליהן היא קלה ונוחה, והטייפים יכולים להגיע אליהם תוך יום
אחד.

מ. ורטמן:
לא בכל צמל יש שדה תעופה.

מר בן-דב:
יש לנו למעלה מ-100 אוניות, מהן רק
שליש מהלכות בקירבת הים התיכון. היתר
במצאות בים יותר משלושה שבועות ועד חודש וחצי. כאשר האונייה כבר
תגיע לאחד החופים, ספק אם אותו טייפ שהוקלט שלושה שבועות לפני-כן,
יגיע לאזניה. אבל יותר מן הספק, אינני חושב שיש עניין לשמוע חדשות
על מה שאירע לפני שלושה שבועות. הבעייה היא לשמוע מה מתרחש היום
בחבאי הקומוניקציה הקיימים. זנוסף לכך, הארגון וההעברה של טייפים
באלה יעלו יותר ממה שאנו מבקשים.

מ. ורטמן:
כאשר הבאתי את ההצעה בפני הוועדה, לא
התיחסתי אליה רק מנחינה כספית. ברור
שאם תיפתר השאלה של 20,000 ל"י או 30,000 ל"י, בכך גפתרת הבעייה. אני
רואה את ההצעה הזאת מנחינת אחריות הממשלה ודאגה לקשר עם הימאים. כי

מרכזים החינוכי של שני גורמים, ואליהם הצטרף גורם שלישי, וזאת הממשלה, חברת הספנות. אני מבקש שהוועדה תפעל בנושא זה, כי לדעתי אין כל תחליף לשידורים. השידור "כאן ישראל" הוא סרט פוקלט, הוא לאו-דורקא אקטואלי, אבל הוא לא ניתן לביצוע. ישנה עתונות יומית שמגיעה באיחור של חודש-ימים. הדבר אשר יכול במידה מסוימת לקרב את הימאי לביטחון ולסדירות, זה כאשר הוא פותח את המקלט ושומע "כאן ירושלים".

היו"ר א. דימלט: בזה שזכנעו, אבל צריך לשכנע אותם במקור הכסף.

מ. ורטמן: שר החינוך התיחס לכך בתשובתו, והשב גם על הבעייה שקשורה בענין התקציב, ואני מבקש להביא נקודה זו בתשובתי.

היו"ר א. דימלט: הואיל ושר החינוך והתרבות היה זה שענה על ההצעה לסדר היום, אני מציע שזמין את מב"ל משרד החינוך ומב"ל משרד התחבורה לישיבה הבאה, ונשמע את דעתם בנושא. ענין הימאים הוא בתחום שליטתו של משרד התחבורה, והוא אחראי אחריות פרלמנטארית לכל מה שיש בימאות. בזמין את מב"ל משרד החינוך, מפני שזה בכל-זאת הסברה. כמו-כן בזמין את חבר הכנסת ורטמן, אני מודה לכם מאד.

היו"ר א. דימלט: יש לנו צורך בהכנסת חברים לוועדה משותפת עם ועדת הפנים, לדון בענין הצעה לסדר היום, מביעת הצפת גרמניה במשלחת וכו'. הכנסת הצביעה את הנושא לוועדת הכנסת, והיא פסקה שישתתפו בוועדה זו. תמישה חברים מוועדת החינוך והתרבות ותמישה מוועדת הפנים. מטעם ועדת הפנים יושבים כמה חברים שמשתתפים גם בוועדת החינוך, והם: ב. שחר וי. ידיד; והנותרים הם תת"ב סורקיס, ורטמן וזילברברג. אני מציע ששר החינוך ישתתף בתור בוועדה, שהוא גם הציג את ההצעה לסדר היום. אני מציע גם את חברי הוועדה כץ, לרין, קורן ואליעזר.

שר החינוך והתרבות הציג לוועדה לשקול אם היא מוכנה ומעוניינת לבחור בוועדת משנה, שביחד עם מומחים של משרד החינוך והתרבות יבדוק את בתי-הספר הפסולים מבחינת המבנים. שמענו כאן מר לרין שיצגם ששה בתי-ספר יסודיים כאלה, ואני חושב שעלינו לעשות את זה.

א. כץ: אני רוצה לעודד על הצד המקצועי שבדבר. אינני חושב שזה טוב.

היו"ר א. דימלט: זו לא תהיה ועדה פרלאמנטרית. זו תהיה ועדת משנה של ועדת החינוך, וישתתפו בה מומחים של משרד החינוך. השם יכול למנות ועדה ציבורית ולפנות לחברי כנסת שישתתפו בה לא בשם הוועדה.

א. כץ: זה דבר אחר. אבל אינני יודע מדוע נקבל על עצמנו לבדוק את המצב בששה בתי-ספר שהזכיר חבר הכנסת לרין. החברים היושבים פה יודעים שיצגם עוד לא מעט בתי-ספר שמצגם הפיזי הוא באותה רמה.

היו"ר א. דימלט: יתכן מאד. אני נקבתי במספר ששה בתי-ספר, הואיל ובהם יש תסיסות בקרב ההורים והמורים. אני מציע לוועדת המשנה לא לערוך סיורים בכל בתי-הספר, אלא להסתמך על מידע מסויים ולבדוק את זה באופן מעשי.

יש לנו צורך בעוד שתי ועדות שתעסוקנה בנושאים - (1) המוסיקה העברית; (2) הסכסוך בין האופירה הישראלית ובין התזמורת הפילהרמונית. אני מציע שנדון בכך בסיום הישיבה ביום דביעי.

ז. הרמן:
בקשר לבעיית המבנים הפסודים לבתי-ספר, ברצוני לציין שיש גם הרבה מבנים שאינם מנוצלים כלל. האם יש ועדת משנה שיכולה להתיחס לנושא זה של מבנים?

הי"ר א. רימלט:
יש מיגבלה אחת - לא להכנס לשאלה של בית-ספר ממלכתי וממלכתי דתי. אבל הוועדה רשאית להמליץ, אם יש מבנה ציבורי פגוי ואין להניח שבמשך השנה הוא יתמלא למטרה אחרת, - אין כל הגבלות בענין זה.

ג. אליעד:
במקום כמו רמת-אביב, שנחשב לשיכון גדול ויפה, אין אף בית-עם אחד שבו אפשר לקיים פעולות ציבוריות. בשארית רק בתי-הספר. שאלתי היא - באיזו מידה בתי-ספר אלה הם רכושם הבלעדי של העיריות? (ג) האם ועדת החינוך יכולה לטפל בענין שימוש במבנים כאלה לצרכים ציבוריים? כוונתי גם לאפשר לציבור להתפלל במבנים אלה, במידת הצורך.

הי"ר א. רימלט:
אם אתה מתכוון לצרכי חינוך ובתי-ספר - ועדת החינוך יכולה לדון בכך. בענין בתי-כנסת - זה שייך למשרד הדתות, ודנה בכך ועדת הפנים.

תודה רבה, הישיבה בעולה.

הישיבה בעולה בשעה 12.15